

ESCRIURE NO ÉS FÀCIL, TAMPOC NO ÉS DIVERTIT

He meditat molt sobre què escriure. Com enfocar un tema que mai abans no m'havia plantejat. Ho podré fer sense perdre la meva "gràcia" narrativa a favor de les floritures gramaticals? Podré expressar amb claredat les meves idees i els meus sentiments? Però tot això, al cap i a la fi, no són més que els preàmbuls contra els quals la meva ment lluita abans que siguin assassinats per la primera ratlla de bolígraf en el blanc full. Així doncs, d'excuses, prou!, i anem al tema.

Exactament a les vuit i quinze minuts del matí, hora japonesa, el 6 d'agost de 1945, en el moment en què la bomba atòmica va llampegar sobre Hiroshima, la senyoreta Toshiko Sasaki, treballadora del departament de personal de la Fàbrica Oriental d'Estany, acabava d'ocupar el seu lloc a l'oficina de planta i estava girant el cap per parlar amb la noia de l'escriptori veí.

En aquell mateix instant, el doctor Masakazu Fujii s'acomodava amb les cames creuades per llegir l'Asahi d'Osaka al porxo del seu hospital privat, suspès sobre un dels set rius del delta que divideix Hiroshima.

La senyora Hatsuyo Nacamura, vídua d'un sastre, estava dreta al costat de la finestra de la seva cuina observant com un veí feia caure casa seva perquè obstruïa el carril tallafoc; el pare Wilhelm Kleinsorge, sacerdot alemany de la Companyia de Jesús, estava reclinat en roba interior i sobre un catre, a l'últim pis dels tres que tenia la missió de la seva orde llegint una revista jesuïta, Stimmen der Zeit.

El doctor Terefumi Sasaki, un jove membre del personal quirúrgic del modern hospital de la Creu Roja, caminava per un dels corredors de l'hospital, portant a la mà una mostra de sang per a un test de Wasserman, i el reverend Kiyoshi Tanimoto, pastor de l'Església Metodista d'Hiroshima, s'havia aturat davant la casa d'un home ric a Koi, suburbi occidental de la ciutat, i es preparava per descarregar un carretó ple de coses que havia evacuat per por del bombardeig dels B-29 que, segons suposaven tots, aviat patiria Hiroshima.

Escriure no és fàcil tampoc no és divertit.

Beatriz

Barcelona, 3 de juny de 2016